

ПОСІБНИК РЕЙНДЖЕРА

HEADQUARTERS,
DEPARTMENT OF THE ARMY

RANGER HANDBOOK

NOT FOR THE WEAK
OR FAINTHEARTED

МІНІСТЕРСТВО
АРМІЇ США

ПОСІБНИК РЕЙНДЖЕРА

НЕ ДЛЯ СЛАБКИХ
ЧИ ЛЕГКОДУХИХ

Переклад з англійської

«НАШ ФОРМАТ» · Київ · 2023

[Почитати опис, рецензію і купити можна на сайті nashformat.ua](https://nashformat.ua)

УДК 355.316(73)(07)

П 61

П 61 Посібник рейнджера. Не для слабких чи легкодухих / пер. з англ. — К. : Наш Формат, 2023. — 480 с.

ISBN 978-617-8120-36-8 (паперове видання)

ISBN 978-617-8120-44-3 (електронне видання)

Цей посібник є настільною книгою рейнджерів — високопідготовлених піхотинців, які мають широку кваліфікацію, спеціалізуються на складних і небезпечних місіях, десантних нападах, рейдах, захопленні летовищ, вилученні особового складу та обладнання.

Довідник буде корисним для різних військових підрозділів. Він висвітлює, як елементи піхотного відділення та взводу ведуть бойові операції на різних типах місцевості.

УДК 355.316(73)(07)

Перекладено за виданням: *Ranger Handbook: Not For The Weak or Fainthearted* by Headquarters, Department of the Army

Ця публікація доступна на вебсторінках Видавничого управління Армії США (<http://www.apd.army.mil>) та Центрального секретаріату Армії США (https://armypubs.army.mil/epubs/DR_pubs/DR_a/ARN3039-TC_3-21.76-000-WEB-1.pdf)

Усі права застережено. All rights reserved

© Headquarters, Department of the Army, Washington DC, USA, 2017

ISBN 978-617-8120-36-8 (паперове видання)

© ТОВ «НФ», пер. з англ., 2023

ISBN 978-617-8120-44-3 (електронне видання)

© ТОВ «НФ», оригінал-макет, 2023

3MICT

ПЕРЕДМОВА	20
ІСТОРІЯ РЕЙНДЖЕРІВ	22
КЛЯТВА РЕЙНДЖЕРА	30
НАКАЗИ РОДЖЕРСА РЕЙНДЖЕРАМ	32
РЕЙНДЖЕРИ — КАВАЛЕРИ МЕДАЛІ ПОШАНИ	34
Розділ 1 Принципи управління	36
Розділ 2 УПРАВЛІННЯ	51
Розділ 3 ВОГНЕВА ПІДТРИМКА	105
Розділ 4 Зв'язок	128
Розділ 5 ПІДРИВНІ РОБОТИ	145
Розділ 6 ПЕРЕСУВАННЯ	163
Розділ 7 ПАТРУЛЮВАННЯ	184
Розділ 8 ВІДПРАЦЮВАННЯ БОЙОВИХ НАВИЧОК	237
Розділ 9 ВІЙСЬКОВИЙ АЛЬПІНІЗМ	267
Розділ 10 ЗАСТОСУВАННЯ КУЛЕМЕТІВ	309
Розділ 11 ОПЕРАЦІЇ В УМОВАХ МІСЬКОЇ ЗАБУДОВИ	332
Розділ 12 ОПЕРАЦІЇ НА ВОДІ	350
Розділ 13 ПАТРУЛЮВАННЯ НА МАШИНАХ ..	378
Розділ 14 АВІАЦІЯ	393

<i>Розділ 15</i>	Надання першої медичної допомоги	414
<i>Додаток А</i>	Ресурси	430
<i>Додаток Б</i>	Картки швидкого посилання / довідки	462

Дозволь ворогові підійти до себе
достатньо близько. Потім завдай
удару і, відстрибнувши, добий його
своїм тесаком.

МАЙОР РОБЕРТ РОДЖЕРС, 1759 рік

ПЕРЕДМОВА

В Інструкції з бойової підготовки ТС 3-21.76 у всіх відповідних випадках використано загальновійськові терміни. У тексті трапляються спеціальні загальновійськові терміни і терміни та визначення, які використовують в Армії США. Терміни, які вводить Інструкція ТС 3-21.76 (керівний документ), у тексті виділено курсивним шрифтом. У тексті терміни і визначення, для яких Інструкція ТС 3-21.76 є керівним документом, виділено жирним шрифтом. Для інших визначень, які наведено в тексті, терміни виділено курсивним шрифтом, а номер керівного документа/публікації подано після них.

Основна аудиторія Інструкції ТС 3-21.76 — рейнджери Армії США та підрозділи бойових родів військ. Командири й особовий склад штабів Армії, які є частиною об'єднаних оперативно-тактичних груп або багатонаціональних штабів, також повинні звертатися до відповідної спільної чи багатонаціональної доктрини, беручи до уваги масштаб військових операцій та розмір об'єднаних або багатонаціональних сил. Це видання також повинні використовувати інструктори та викладачі Армії США.

Командири, штаби й підлеглі мають переконатися, що їхні рішення та дії відповідають застосовним правовим нормам законодавства США, міжнародного права і (у деяких випадках) права країни перебування. Командири на всіх рівнях зобов'язані переконатися, що ввірені їм військово-службовці діють згідно з правом війни та правилами ведення бою (ROE). (Див. бойовий статут FM 27-10.)

Це видання адресоване регулярній Армії, Сухопутним військам Національної гвардії (ARNG)/Національній гвардії Армії США (ARNGUS), Резерву Армії США (USAR), а також Корпусу морської піхоти США. Якщо не зазначено інше, у цьому виданні іменники та займенники чоловічого роду не стосуються виключно осіб чоловічої статі.

Організація, яка ініціювала публікацію цього видання, — Навчальний центр передового досвіду Армії США (MCoE). Агентство, яке підготувало видання, — Навчальний центр передового досвіду Армії США, Форт-Беннінг, штат Джорджія. Коментарі та рекомендації щодо змін можна подати будь-яким з наведених способів — поштою США, електронною поштою, факсимільним або телефонним зв'язком — за умови використання та відповідності формату Міністерства Армії США, Форма 2018 (*рекомендовані зміни публікацій та бланків*). Контактна інформація:

Е-mail: usarmy.benning.tradoc.mbx.artb-s3-operations@mail.mill

Телефон: (706) 544-6448 (DSN 834)

Факс: (706) 544-6421 (DSN 834)

Поштова адреса: Командирові Навчальної бригади рейнджерів та десантників: ATSH-RB, 10850 Schneider Rd, буд. 5024 Форт-Беннінг, Джорджія 31905

ІСТОРІЯ РЕЙНДЖЕРІВ

Історія американських рейнджерів — довга та яскрава сага про сміливість, відвагу й непересічні лідерські якості. Це історія про людей, чиї навички в мистецтві ведення бою рідко кому вдавалося перевершити. Тут ідеться лише про найвидатніші з їхніх численних подвигів.

Рейнджери виконували переважно оборонні завдання, аж поки під час Війни короля Філіпа в 1675 році рота Незалежних рейнджерів Бенджаміна Черча (з Плімутської колонії) не здійснила успішні рейди на сили ворожо налаштованих індіанців. У 1756 році майор Роберт Роджерс із Нью-Гемпширу завербував дев'ять рот, які склалися з американських колоністів, для участі на боці англійців під час Франко-індіанської війни. Методи і способи боротьби рейнджерів були схожі на дії жителів американських прикордонних поселень. Майор Роджерс був першим, хто застосував їх на свою користь, зібрав та об'єднав у бойову доктрину регулярної організованої бойової сили.

Методи ведення бою, якими користувалися перші рейнджери, згодом під час Війни за незалежність США розвинув полковник Деніел Морган, який створив підрозділ під назвою «Стрільці Моргана». За словами генерала Бургойна, люди Моргана були «найвідомішим підрозділом Континентальної армії, усі вони влучно стріляли».

Френсіс Меріон, «Болотний Лис», організував інший видатний підрозділ часів Революційної війни, відомий як «Партизани Меріона». Партизани Меріона налічували від декількох осіб до кількох сотень і діяли як спільно, так і незалежно

від решти частин армії генерала Вашингтона. Діючи в болотистих районах Кароліни, вони руйнували комунікації англійців і зривали надання їм допомоги з боку лоялістів, значно сприяючи перемозі американців.

Громадянська війна в США стала приводом для створення спеціальних підрозділів, таких як рейнджери. Джон Мосбі, майстер рішучого і вмілого застосування кавалерії, був одним із найвидатніших рейнджерів Конфедерації. Він вірив, що за допомогою швидких і неочікуваних дій можна змусити противника охороняти сотні пунктів одночасно. Тоді можна завдати удару по одному з найуразливіших місць і бути впевненим у своїй вагомій перевазі.

Коли Америка долучилася до Другої світової війни, рейнджери знов почали вписувати свої імена на сторінки історії. 19 червня 1942 року майор Вільям Дарбі організував у Каррікфергусі, що в Північній Ірландії, та ввів у дію 1-й батальйон рейнджерів. До особового складу увійшли персонально відібрані добровольці; п'ятдесят із них узяли участь у Дьєппському рейді на північному узбережжі Франції разом із британськими та канадськими «командос». 1-й, 3-й і 4-й батальйони рейнджерів відзначилися в кампаніях у Північній Африці, на Сицилії та в Італії. Батальйони рейнджерів майора Дарбі очолили висадку 7-ї армії в Джелі та Лікаті під час вторгнення на Сицилію, зігравши провідну роль у наступній кампанії, яка завершилася захопленням Мессіни. Вони проникли за лінію фронту та здійснили атаку проти Чистерни, де вночі в ближньому багнетному й рукопашному бою фактично знищили цілий німецький парашутний полк.

2-й і 5-й батальйони рейнджерів брали участь у висадці в Нормандії в день «Д» на ділянці «Омаха». Під час цих запеклих боїв на пляжі рейнджери отримали свій офіційний девіз. Оскільки ситуація стала критичною, командир 29-ї піхотної дивізії вирішив, що сили вторгнення повинні зачистити пляж і просунутися вглиб. Тоді він звернувся до підполковника Макса Шнейдера, командира 5-го батальйону рейнджерів,

і сказав: «Рейнджери! Ведіть за собою!». 5-й батальйон рейнджерів очолив атаку. Це забезпечило можливість союзникам прорватися з плацдармів углиб країни, далі від пляжів, уздовж яких відбувалося вторгнення.

6-й батальйон рейнджерів, діючи в Тихому океані, виконував завдання за лінією фронту. Це була розвідка і розвідувально-ударні дії, а також дальні рейди. Рейнджери були першим американським підрозділом, який повернувся на Філіппіни, знищивши ключові берегові укріплення перед вторгненням. Із посиленої роти 6-го батальйону рейнджерів було сформовано рятувальну групу, яка звільняла американських та союзних військовополонених із японського табору в Кабанатуані.

Іншим підрозділом на кшталт рейнджерів був 5307-й тимчасовий об'єднаний підрозділ, організований та підготовлений як одиниця глибинної розвідки для дій за лінією фронту в окупованій японцями Бірмі. Командиром підрозділу був бригадний генерал (з часом генерал-майор) Френк Меррілл. Ці 2997 офіцерів і солдатів стали широко відомі як «Мародери Меррілла».

«Мародерами Меррілла» були добровольці з 5-го, 154-го, 33-го та інших піхотних полків, які брали участь у боях у південно-західних і південних районах Тихого океану. Ці люди відгукнулися на заклик тодішнього начальника штабу Збройних сил, генерала Джорджа Маршалла, стати добровольцями для виконання ризикованого завдання. Їм потрібно було мати високий рівень фізичної витривалості й підготовки; набирати їх мали з підрозділів, яких тренували в джунглях і які в джунглях вели бойові дії.

Перш ніж приєднатися до кампанії на півночі Бірмі, «Мародери Меррілла» пройшли підготовку в Індії під наглядом генерал-майора Британської армії Орда Вінгейта. З лютого по червень 1943 року вони відтреноували тактику й методи глибокого проникнення за зразком, розробленим і застосованим генералом Вінгейтом. «Мародери» тісно взаємодіяли

з 22-ю та 38-ю китайськими дивізіями задля встановлення контролю над північню Бірми і звільнення шляху для будівництва дороги Ледо, яка мала з'єднати індійську залізничну станцію в Ледо зі старою бірманською дорогою в Китай. Воюючи, «Мародери» пройшли крізь джунглі й здолали гори від долини Хукаунг на північному заході Бірми до М'їчини та річки Ірравадді. У п'яти основних і тридцяти незначних боях вони зіткнулися з досвідченими солдатами японської 18-ї дивізії і розгромили їх. Діючи в тилу основних сил японців, дезорганізуючи шляхи постачання і лінії зв'язку, вони підготували шлях для наступу на південь передових частин китайської армії. Кульмінацією дій «Мародерів» стало захоплення аеродрому М'їчини, єдиного всепогодного аеродрому на півночі Бірми. Це було останньою перемогою «Мародерів Меррілла», яких розпустили в серпні 1944 року. Решту особового складу було об'єднано в 475-й піхотний полк, який востаннє брав участь у бою 3–4 лютого 1945 року на хребті Лу-Канг у Китаї. Цей піхотний полк є попередником сучасного 75-го піхотного полку рейнджерів.

Невдовзі після того, як у червні 1950 року почалась Корейська війна, із добровольців, які служили в американських частинах у Японії, було сформовано роту рейнджерів 8-ї армії. Рота пройшла підготовку в Кореї, де відзначилася в боях під час наступу до річки Ялу, виконуючи оперативно-тактичні завдання та здійснюючи розвідувально-ударні дії. У листопаді 1950 року під час масованого вторгнення китайських військ цей невеликий підрозділ, незважаючи на значну кількість перевагу противника, відбив п'ять атак на свої позиції.

У вересні 1950 року Міністерство Армії США оголосило набір добровольців для підготовки рейнджерів-парашутистів. До 82-ї повітряно-десантної дивізії було набрано п'ять тисяч армійських парашутистів. З них відібрано дев'ятсот військовослужбовців для формування перших восьми парашутно-десантних рот рейнджерів. Ще дев'ять рот було сформовано з добровольців регулярних піхотних дивізій Армії

та Національної гвардії. Ці сімнадцять парашутно-десантних рот рейнджерів проходили підготовку у Форт-Беннінгу, штат Джорджія. Додаткова інтенсивна підготовка цих підрозділів відбувалася в горах Колорадо.

У 1950 та 1951 роках понад 700 осіб із 1-ї, 2-ї, 3-ї, 4-ї, 5-ї та 8-ї парашутно-десантних рот рейнджерів воювали на фронті в Кореї в кожній американській піхотній дивізії. Здійснюючи наступ із землі, води та повітря, ці шість рот рейнджерів проводили рейди, операції з глибокого проникнення і влаштування засідок проти північно-кореїських і китайських військ. Вони були першими рейнджерами в історії, які здійснили бойові стрибки. Після вторгнення китайців ці рейнджери стали першими американцями, які повторно перетнули 38-му паралель. 2-га парашутно-десантна рота рейнджерів була єдиним афро-американським підрозділом в історії Армії Сполучених Штатів. Солдати шести рот рейнджерів, які воювали в Кореї, заплатили високу ціну за свободу. Кожен дев'ятий військовий цього хороброго братства загинув на полі бою в Кореї.

Решта парашутно-десантних рот рейнджерів виконувала свій обов'язок, несучи службу в піхотних дивізіях у США, Німеччині та Японії. Військовослужбовці цих рот пішли добровольцями у складі лінійних піхотних підрозділів, які воювали в Кореї. Вони добровільно долучилися до Сухопутних військ, Повітряно-десантних військ, підрозділів рейнджерів та брали участь у бойових діях. Це перші солдати, які заслужили й носили наруканий шеврон рейнджера. Вони — перші рейнджери-парашутисти. Один із рейнджерів, Дон Портер, був посмертно нагороджений медаллю Пошани. Чотирнадцять рейнджерів Корейської війни стали вищими офіцерами. Багато дослужилися до звання полковника, старших звань сержантсько-старшинського складу та обійняли керівні посади в цивільному житті.

У жовтні 1951 року начальник штабу Армії США, генерал Коллінз Лоутон, видав директиву, де зазначив, що програма

підготовки рейнджерів має поширитися на всі бойові частини Армії. Коменданту піхотної школи було доручено створити відділ з питань рейнджерів. Цей новий відділ повинен був розробити і запровадити курс бойової підготовки рейнджерів. Його метою було підвищення рівня бойової підготовки в усіх бойових частинах. Програма ґрунтувалася на досвіді Другої світової війни та корейського конфлікту.

Під час В'єтнамської війни чотирнадцять рот рейнджерів, які склалися з високо мотивованих добровольців, служили на великій території від дельти Меконгу до демілітаризованої зони. Виділені в окрему бригаду, дивізію та польові підрозділи, вони проводили дальню розвідку та операції із закріплення успіху на територіях, контрольованих противником, здобуваючи цінну розвідувальну інформацію. Визначені із самого початку як дальні розвідувальні патрулі, а пізніше як роти глибинної розвідки (long range patrol, або LRP), ці підрозділи були з часом перейменовані в піхотні роти рейнджерів C, D, E, F, G, H, I, K, L, M, N, O і P (роти J немає) 75-го піхотного полку.

Після В'єтнаму, усвідомлюючи потребу в добре підготовлених та високомобільних силах негайного реагування, начальник штабу Армії США, генерал Абрамс, наказав сформувати перші з часів Другої світової війни підрозділи рейнджерів батальйонного рівня, а саме 1-го та 2-го батальйону рейнджерів 75-го піхотного полку. 1-й батальйон проходив підготовку у Форт-Беннінгу, штат Джорджія, і став у стрій 8 лютого 1974 року у Форт-Стюарті, штат Джорджія. 2-й батальйон став у стрій 3 жовтня 1974 року. 1-й батальйон зараз дислокується на авіабазі «Гантер» у Джорджії. 2-й батальйон — у Форт-Льюїсі, штат Вашингтон.

Далекоглядність рішення генерала Абрамса, так само як і бойову ефективність батальйонів рейнджерів, було доведено під час вторгнення Сполучених Штатів на острів Гренада в ході операції «Раптова лютя» у жовтні 1983 року. Бойовим завданням операції був захист американських громадян

і відновлення демократії. Батальйони рейнджерів провели ризиковану низьковисотну десантно-штурмову операцію (з висоти 500 футів), щоб захопити аеродром «Пойнт Салінас». Потім вели бойові дії протягом декількох днів, щоб знищити пункти спротиву й урятувати американських студентів-медиків. З огляду на успіх цієї операції, у 1984 році Міністерство армії заявило про збільшення чисельності рейнджерів до найвищої за останні 40 років. Для цього було сформовано ще один батальйон рейнджерів і штаб полку рейнджерів. Ці нові підрозділи, 3-й батальйон рейнджерів та штабна рота рейнджерів 75-го піхотного полку, збільшили потужність армії на більш ніж 2 тисячі військовослужбовців. З лютого 1986 року 75-й піхотний полк було перейменовано на 75-й полк рейнджерів.

20 грудня 1989 року 75-му полку рейнджерів знову випала нагода довести свою ефективність у бою. Уперше з часів реорганізації в 1984 році штаб і всі три батальйони рейнджерів брали участь в операції. Під час операції «Праве діло» 75-й полк рейнджерів одним із перших висадився парашутним способом у Панамі, в аеропорту «Торріхос/Токумен» та на аеродромі «Ріо-Гато». Метою висадки було забезпечити відновлення демократії в Панамі та захист життів американських громадян. У період від 20 грудня 1989 року до 7 січня 1990 року в Панамі полк виконував численні супутні завдання.

На початку 1991 року підрозділи 75-го полку рейнджерів було розгорнуто в Саудівській Аравії для участі в операції «Буря в пустелі». У серпні 1993 року підрозділи 75-го полку рейнджерів були залучені до підтримки операції «Відродження надії» в Сомалі й повернулися туди в листопаді 1993 року. У 1994 році підрозділи 75-го полку рейнджерів передислокували на Гаїті для участі в операції «Підтримка демократії». Упродовж 2000–2001 років підрозділи 75-го полку рейнджерів було перекинуто в Косово на підтримку операції «Спільний вартовий».

З 11 вересня 2001 року 75-й полк рейнджерів перебуває на передовій встановлення демократії. У жовтні 2001 року підрозділи 75-го полку рейнджерів були розгорнуті в Афганістані для підтримки операції «Нескорена свобода». У березні 2003 року підрозділи 75-го полку рейнджерів залучили до операції «Свобода Іраку». 75-й полк рейнджерів очолив кампанію проти провідних лідерів Аль-Каїди і Талібану на обох театрах воєнних дій, ведучи бойові дії в Афганістані та Іраку. Крім цього, протягом понад п'ятнадцяти років командири рейнджерів усіх рівнів брали участь у бойовій та дорадчій діяльності (як радники, помічники), забезпечуючи безперервність реформування сухопутних сил.

Як і в минулому, рейнджери продовжують робити значний внесок у загальний успіх операцій. 75-й полк рейнджерів завжди готовий виконувати завдання із проведення спеціальних дій на підтримку політики і досягнення цілей США. Рейнджери на всіх рівнях є лідерами підпорядкованих їм підрозділів, прикладом для товаришів по службі й завжди готові захищати Сполучені Штати від загроз із боку противників. Рейнджери завжди попереду!

КЛЯТВА РЕЙНДЖЕРА*

Знаючи, що я рейнджер, і повністю розуміючи небезпеку обраної професії, я завжди прагнутиму підтримувати прес-тиж, честь і високий бойовий дух рейнджерів.

Розуміючи той факт, що рейнджер — це елітний солдат, який прибуває у вирішальний момент бою сушею, морем або повітрям, я визнаю, що моя країна вимагає від мене як рейнджера йти далі й швидше і боротися наполегливіше, ніж решта солдатів.

Я ніколи не залишу своїх товаришів, завжди буду пильним, фізично сильним і морально стійким, і виконуватиму не тільки свою частину бойового завдання, хай де вона буде, але й усе завдання і навіть більше.

Я своєю доблестю покажу всьому світові, що я — спеціально відібраний і добре підготовлений солдат. Моя ввічливість до старших офіцерів, охайний одяг, справність моєї зброї будуть прикладом для інших.

Я зустріну ворогів своєї країни зі всією рішучістю. Я знищу їх на полі бою, тому що я краще підготовлений і боротимуся щосили. Здатися в полон — це не для рейнджера. Я ніколи

* Англійською мовою перші літери цих шести пунктів складають слово Ranger. —
Прим. ред.

не дозволю своїм загиблим товаришам потрапити до рук ворога, за жодних обставин я не зганьблю свою країну.

Я готовий показати істинну мужність у бою і виконаю завдання, навіть якщо буду єдиним, хто залишився серед живих.

НАКАЗИ РОДЖЕРСА РЕЙНДЖЕРАМ

1. Ніколи нічого не забувай.
2. Май при собі мушкет, чистий, як свисток; начищений тесак; шістдесят зарядів пороху й куль і будь у хвилиnnій готовності до здійснення маршу.
3. Здійснюючи марш, рухайся безшумно, ніби вистежуєш оленя. Побач противника першим.
4. Говори правду про те, що ти бачиш і робиш. Армія залежить від нашої правдивої інформації. Ти можеш брехати все що завгодно, коли розповідаєш іншим про рейнджерів, але ніколи не бреши офіцерові.
5. Використовуй до кінця усі шанси.
6. Здійснюючи марш, ми йдемо по одному, достатньо далеко один від одного, тож постріл не поцілить двох людей.
7. Якщо ми б'ємося на болоті чи на м'якому ґрунті, то розтягуємося в лінію — так нас важче вистежити.
8. Здійснюючи марш, ми рухаємося до темряви, не даючи противнику найменшого шансу напасти на нас.
9. На привалі половина групи спить, тимчасом як друга пильнує.
10. Якщо ми взяли полонених, то тримаємо їх нарізно, доки не допитаємо, щоб вони не могли домовитися між собою й придумати для нас якусь історію.
11. Ніколи не вертайся додому тією самою дорогою. Іди іншим шляхом і не потрапиш у засідку.
12. Немає значення, як ви йдете — великою групою чи малою. За 20 ярдів попереду, за 20 ярдів на кожному фланзі

- та 20 ярдів позаду від кожної групи йдуть розвідники. Так основну групу ніколи не захоплять зненацька.
13. Щовечора ми домовляємося про те, де зустрічаємось у разі оточення силами противника, які переважають.
 14. Не сідай їсти, поки не виставиш вартових.
 15. Не спи на світанку. Світанок — це час, коли зазвичай нападають індіанці й французи.
 16. Не переходь річку відомими бродами.
 17. Якщо хтось переслідує тебе, зроби коло і повернися на свій слід, щоб зненацька напасти на того, хто хотів напастися на тебе.
 18. Ніколи не стій, якщо противник іде на тебе. Присядь навколішки, ляж на землю, сховайся за деревом.
 19. Дозволь ворогові підійти до себе достатньо близько. Потім завдай удару і, відстрибнувши, добий його своїм тесаком.

МАЙОР РОБЕРТ РОДЖЕРС, 1759 РІК

РЕЙНДЖЕРИ — КАВАЛЕРИ МЕДАЛІ ПОШАНИ

Льюїс Міллетт	Капітан	7 лютого 1951 р.	Рота Е, 2-й пб 27-й пп
Донн Портер*	Сержант	7 вересня 1952 р.	Рота Г, 2-й пб 14-й пп
Ола Майз	Сержант	10–11 червня 1953 р.	Рота К, 3-й пб 15-й пп
Девід Долбі	Штаб-сержант	21 травня 1966 р.	Рота В, 1-й пб 8 кп
Роберт Фоулі	Капітан	5 листопада 1966 р.	Рота А, 2-й пб 27-й пп
Фред Забітоскі	Штаб-сержант	19 лютого 1968 р.	5-та група ССО
Пол Буча	Капітан	16–19 травня 1968 р.	Рота D, 3-й пб 187-й пп
Ласло Рейбел*	Штаб-сержант	13 листопада 1968 р.	Взвод глибинної розвідки 74-го пп
Роберт Говард	Сержант першого класу	30 грудня 1968 р.	5-та група ССО
Роберт Лоу*	Спеціаліст 4-го класу	22 лютого 1969 р.	Рота І 75-го пп рейнджерів
Роберт Керрі	Лейтенант	14 березня 1969 р.	1-ша група СпПр ВМС
Стівен Доун*	Перший лейтенант	25 березня 1969 р.	Рота В, 1-й пб 27-й пп
Роберт Пруден	Штаб-сержант	22 листопада 1969 р.	Рота Г 75-го пп рейнджерів
Гері Літтрелл	Сержант першого класу	4–8 квітня 1970 р.	21-ша група радників (рейнджерів)
Андре Лукас*	Підполковник	1–23 липня 1970 р.	Штаб/шр 2-го пб 506-го пп

Рейнджери — кавалери медалі Пошани

Гері Гордон*	Майстер-сержант	3 жовтня 1993 р.	ОТГ «Рейнджер»
Ренделл Шугарт	Сержант першого класу	3 жовтня 1993 р.	ОТГ «Рейнджер»
Роберт Міллер	Штаб-сержант	25 січня 2008 р.	3-тя група ССО
Лерой Петрі	Сержант першого класу	26 травня 2008 р.	2-й пб, 75-й полк рейнджерів
Вільям Свенсон	Капітан	8 вересня 2009 р.	Радник ОТГ «Фенікс»
Флорент Гроуберг	Капітан	8 серпня 2012 р.	4-та бр 4-та пд

Умовні позначення: бр — бригада; ОТГ — оперативно-тактична група; пб — піхотний батальйон; пд — піхотна дивізія; пдб — парашутно-десантний батальйон; пп — піхотний полк; СпПр — спеціального призначення; ССО — Сили спеціальних операцій; ст. — старший; шр — штабна рота.

* Нагороджені посмертно

ПРИНЦИПИ УПРАВЛІННЯ

Лідер в армії — це будь-хто, хто з огляду на взяті на себе функції або визначену йому відповідальність надихає і впливає на людей заради досягнення організаційних цілей. Військові лідери мотивують людей, як у ланцюгу управління, так і поза ним, до вчинення дій, зосередження на процесі мислення та формулювання рішень в інтересах організації. Лідерством називають процес впливу на людей через надання їм мети, скерування їх у потрібному напрямку та забезпечення мотивації задля виконання завдання й удосконалення організації.

УПРАВЛІННЯ

1.1. Ефективне лідерство — найважливіший елемент бойової потужності; воно визначає мету, напрямок бойових дій та мотивує в бою. Командир повинен визначити рівень, за якого маневреність, вогнева потужність та захищеність підрозділу будуть максимальними, і збалансувати всі ці елементи. У цьому розділі описано, як це зробити, на підставі аналізу принципів управління, обов'язків, відповідальності та дій ефективного командира, а також командирського підходу до управління.

1.2. Модель вимог до управління визначає, якими мають бути командири, що повинні знати й робити. Основний перелік вимог інформує командира про те, що від нього очікують. Це процес впливу на людей через надання їм мети, напрямку, мотивації задля виконання завдання й удосконалення організації. (Див. табл. 1.1.)

Табл. 1.1. Модель вимог до управління

ЯКОСТІ

Характерна особливість	Зовнішній вигляд	Інтелект
• Повага до військових цінностей. • Здатність співчувати іншим. • Бойовий дух / дух несення служби. • Дисциплінованість.	• Військова виправка і професійний вигляд. • Фізична форма. • Упевненість. • Стабільність і здатність до відновлення.	• Кмітливість. • Розсудливість. • Готовність впроваджувати нові ідеї. • Тактовність у міжособистісних стосунках. • Досвід.

Управляє	Розвиває	Досягає
• Управляє іншими. • Розбудовує довіру. • Поширює вплив поза межами ланцюга підпорядкування. • Є прикладом для інших. • Спілкується.	• Створює позитивне середовище та підтримує дух єдності серед військових. • Дбає про самопідготовку. Розвиває інших. • Контролює професійну діяльність.	• Отримує результати.

ПРОФЕСІЙНІСТЬ

Приймає присягу на Конституції. Підкоряється закону і цивільній владі.	Бойова потужність: об'єднує і примножує.	Вплив: відданість, відповідність вимогам та стійкість.	Позитивні і шкідливі форми лідерства.
Рівні управління	Пряме — удосконалення здатності застосування професійних знань на відповідному рівні. Організаційне — застосування професійних знань у складних ситуаціях. Ситуативне — дії пристосовують до складних умов невизначеної обстановки.		

Табл. 1.1, продовження

Особливі умови управління	Формальні — визначені званням або посадою (приклад — командування). Неформальні — ініціативність і застосування спеціальних знань, коли це потрібно. Колективні — синергетичні результати, яких досягають кілька командирів, об'єднаних спільною метою. Ситуативні — дії, пристосовані до складних умов невизначеної обстановки.
----------------------------------	--

РЕЗУЛЬТАТИ

• Збережені інтереси США. Успішне виконання бойового завдання. Розсудливі рішення.	• Організації, якими керують професіонали.
• Розумне управління ресурсами.
• Міцніші стосунки в родині. | • Підготовлені підрозділи.
• Здорові стосунки.
• Заохочені військовослужбовці та цивільні. |
|--|---|--|

1.3. Для виконання всіх визначених завдань кожен рейнджер у патрулі робить свою роботу. Кожен виконує певні обов'язки та є частиною групи. Це, зокрема, командир взводу (PL), головний сержант взводу (PSG), командир відділення (SL), командир збройного відділення колективного озброєння (WSL), командир групи (TL), медик, зв'язківець та коригувальник вогню (FO).

Командир взводу

1.4. Відповідає за все, що робить або чого не робить підрозділ. Сюди належить тактичне застосування, підготовка, адміністративне забезпечення, управління особовим складом (о/с) та постачання. Командир керує цими процесами за допомогою планування, прийняття вчасних рішень, віддання наказів, постановки завдань та здійснення нагляду за діяльністю всього підрозділу.

1.5. Він повинен знати своїх підлеглих, а також порядок застосування зброї свого підрозділу. Командир взводу також відповідає за розміщення і порядок застосування всієї

штатної або доданої групової зброї та зброї підтримки. Командир взводу:

- Розподіляє час, використовуючи метод зворотного планування, оцінює час, необхідний для виконання завдання, пересування до об'єкта, а також для планування і підготовки до операції.
- Бере на себе ініціативу у виконанні завдання, якщо немає наказів. Інформує вище командування (штаб), використовуючи періодичні доповіді про обстановку (SITREP).
- Здійснює планування разом із головним сержантом взводу (PSG), командирами відділень та іншими ключовими командирами (командирами груп, коригувальниками вогню, командирами допоміжних підрозділів).
- Контролює обстановку, взаємодіючи із сусідніми підрозділами (патрулями) та вищим командуванням, контролює підготовку, віддає попередні розпорядження (FRAGO) і виконує поставлене завдання.
- Надсилає запити вищому командуванню щодо додаткових засобів підтримки патруля, якщо це необхідно для виконання завдання.
- Допомагає головному сержантові взводу і скеровує його в плануванні та координуванні забезпечення й підготовці плану евакуації поранених (CASEVAC).
- На етапі планування отримує доповіді про поточний стан підрозділу від головного сержанта взводу і командирів відділень.
- Переглядає вимоги до патруля відповідно до тактичного плану дій.
- Переконається в постійному триманні кругової охорони.
- Здійснює нагляд і перевіряє виконання всіх завдань, виправляє помилкові або незадовільні дії.
- Під час виконання завдання перебуває в такому місці, звідки може контролювати виконання найважливіших підзавдань (зазвичай це місце застосування основних

зусиль підрозділу) та забезпечити досягнення взводом вирішальної точки під час їх виконання.

- Відповідає за розташування та застосування всієї прикріпленої групової зброї.
- Керує підрозділом через своїх командирів відділень, враховуючи намір командування, вищого на два рівні.
- Проводить відпрацювання.

Головний сержант взводу

1.6. Головний сержант взводу є старшим сержантом підрозділу під час патрулювання і другою людиною у взводі, яка має право віддавати накази. Допмагає і надає рекомендації командирові взводу, командує підрозділом за відсутності командира, наглядає за адміністративним управлінням, контролює забезпечення і технічне обслуговування, готує та віддає пункт 4 бойового наказу (OPORD). Також він:

- Організовує командний пункт патруля, управляє ним відповідно до стандартної оперативної процедури (СОП) підрозділу, згідно з настановами командира взводу та з урахуванням факторів МЕТТ-ТС (інформації про бойове завдання, противника, місцевість і погоду, наявні війська та підтримку, цивільну складову).
- Отримує запити від командирів відділень щодо поповнення запасів продуктів, води і боеприпасів. Складаючи запит на поповнення запасів, працює з першим сержантом роти або начальником штабу (ХО). Визначає способи поповнення запасів та доставки пошти.
- Скеровує і здійснює нагляд за діяльністю медика і групи з ношами під час евакуації поранених у тил.
- Стежить за станом особового складу патруля, зброєю та обладнанням; узагальнює й передає звіти про втрати в патрулі (форма DA 1156) та отримує поповнення і вводить його в курс справ.
- Стежить за моральним станом, дисципліною і здоров'ям патруля.

- Спостерігає за тактичними елементами патруля:
 - передовими дозорами;
 - групами охорони під час відходів;
 - групами забезпечення під час нальотів або атак;
 - патрулями охорони під час нічних атак;
- Координує і контролює операції із забезпечення патруля.
- Розподіляє запаси відповідно до вказівок командира підрозділу.
- Розподіляє боєприпаси, інші предмети постачання і вантажі порівну й належним чином (найважливіше завдання під час закріплення та перегрупування).
- Забезпечує повне і належне виконання плану евакуації поранених.
- Забезпечує виконання патрулем графіка командира взводу.
- Допомогає командирові взводу наглядати і перевіряти виконання всіх завдань, виправляє помилкові або незадовільні дії.